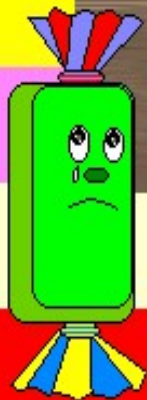

TANDARTS GLUPIEVOS SNOEPLAND 2

PETRAL OUISE MURIS

“TANDARTS GLUPIEVOS”

SNOEPLAND 2

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris.

Voorlees/ leesverhaal
voor kinderen rond 8 jaar en ouder.

Let op! Alle geschreven en geïllustreerde gratis kinderboeken van deze auteur hebben het **alleenrecht** via de **kindvriendelijke site kinderboek-online.nl** en via mijn site **petralouisemuris.nl** te worden uitgegeven.

Geen van mijn werken mag via uw sites, nieuwsgroepen, p2p netwerken en torrents op te halen zijn.

Waarom ergens lidmaatschap betalen als deze werken gratis zijn? **Zie de voorwaarden op kinderboek-online.nl**

BLADZIJDE	HOOFDSTUK
3	Wat vooraf ging. (Snoepland 1)
4	1 Glupievos komt vrij.
9	2 De machine loopt vast.
12	3 Varkens erin, snoepjes eruit.
15	4 In Glupies boot.
19	5 Juf Yasmina koopt een zak snoep.
22	6 Dit kan toch niet waar zijn?
25	7 Glupievos vlucht.
29	8 De Marine.

Dikke letters? Harde stem!

Omdat sommige woorden lang zijn staat er voor moeilijk lezende kinderen een streepje tussen.

Lees het als één woord.

WAT VOORAF GING. (SNOEPLAND)

Tandarts Glupievos nodigde kinderen uit voor een gebitscontrole en een gratis schoolreis naar Snoepland.

Dat was zijn pretpark.
Het pretpark stond op een Oostenrijkse berg.
Op het terrein stond een heuse snoep-fabriek waar kinderen tot snoep werden verwerkt.

Gelukkig ontdekte juf Yasmina van de Stad-houder-school wat er met haar kinderen was gebeurd.
Daarna liep zijzelf groot gevaar.
Zij wist nog net op tijd zichzelf en de kinderen van haar school te redden en met hen vele kinderen uit heel de wereld.
Dat waren alleen kinderen met een slecht gebit.

Daarna moest tandarts Glupievos voor een lange tijd naar de gevangenis.

Vandaag komt hij vrij.
Hij heeft niets van zijn straf geleerd.

HOOFDSTUK 1 GLUPIEVOS KOMT VRIJ.

Tandarts Glupievos houdt niet van kinderen met rotte tandjes.

Daarom had hij vroeger een machine gemaakt die kinderen in snoepjes veranderde.

Gelukkig werd dat op tijd ontdekt.

Nog voor de kinderen overal ter wereld als snoepjes verkocht zouden worden, werd al de snoep naar de snoep-fabriek terug-gehaald.

Nu moest de tandarts onder druk van de Oostenrijkse politie de snoepjes in kinderen terug veranderen.

Daarna moest hij naar de gevangenis.

Daar zat hij jaren. Vandaag komt hij vrij.

‘Zo meneertje Glupievos hier zijn uw spulletjes. Uw tijd zit erop.

U mag naar huis.

U wordt naar het vliegveld gebracht en

van daaruit zult u naar Amsterdam vliegen.

Oostenrijk is van nu af verboden gebied voor u.

U mag ons land nooit meer in.’

‘Joepie, ha, ha,’ lacht Glupievos: ‘jullie verstaan mij toch niet hè brave Oostenrijkse politie!’

Ik zal jullie vertellen dat ik in de tijd dat ik hier was niets heb geleerd.

Het was juist fijn in de gevangenis.

Omdat ik alleen in een cel zat waren er geen kinderen met rotte tandjes in mijn buurt.

Dat was heerlijk rustig!

Ik kreeg lekker te eten en ik kon heerlijk slapen.

Als ik straks thuis ben ga ik een nieuwe snoep-machine bouwen, ja, ja.

Eéntje die de kindertjes erin sleurt!

Hij schatert: **'ha, ha alle rotte kiesjes uit heel de wereld zullen smakelijke snoepjes worden!'**

De politie-agenten lachen ook, zij verstaan zijn taaltje niet.

Zij denken hij blij is nu hij vrij is.

Zij brengen hem naar het vliegveld en zetten hem in het vliegtuig waarmee hij naar Amsterdam – Schiphol zal reizen.

Glupievos kijkt vrolijk als het vliegtuig boven de wolken vliegt. Hij kijkt nog blijer als hij weer in Nederland is.

Zijn blijheid is van korte duur want buiten Schiphol staan tv reporters.

Zij vragen: 'meneer Glupievos, u hebt in het verleden een pretpark gehad.

U lokte kinderen daarheen om hen ver-volgens in een machine tot snoep te verwerken.

Bestaat die machine nog?'

De tandarts schreeuwt kwaad: **'nee dat ding hebben zij tot mijn spijt gesloopt! Anders zou die nog werken! De wereld is beter af zonder die vieze rotte tanden!'**

Zij vragen: 'zijn alle snoepjes terug-gekeerd naar uw snoep-fabriek en zijn dus alle snoepjes weer kinderen?'

'Weet ik veel,' moppert Glupievos: **'voor mijn part zijn ze opge-vreten!'**

Hij schrikt van zichzelf daarom slijmt hij snel: 'dat was natuurlijk grappig bedoeld mensen.'

Hij schatert: 'het was maar een grapje, weten jullie wel?'
Hij schaamt zich en zegt gauw: 'ja hoor, het zijn allemaal
weer lieve kindertjes. Gelukkig maar.
Ik heb lang en goed na kunnen denken in de gevangenis.
Ach, wat heb ik toch een spijt!
Ik had het nooit mogen doen!
Ja, ja ik ben een ander mens geworden.
Ik ga een boek over mijzelf schrijven, dat is tegen-woordig
gewoon.'

Toch denkt de tandarts iets heel anders.
Hij grijnst, hij heeft helemaal geen spijt.

Hij neemt een taxi en noemt zijn adres.
Als de taxi door zijn straat rijdt, staat zijn huis er niet meer.
Het is een lege plek met een groot hek eromheen.
Glupievos laat de taxi stoppen.

'Zet u mij hier maar af, dank u wel chauffeur.'
Hij betaalt en stapt uit.
Bij het hek jammert hij: 'waarom hebben zij mijn huis
gesloopt? Waarvoor was dat nodig?
Haat iedereen mij zo? Waar moet ik heen?'

Hij loopt verbijstert met zijn koffertje door de straat.
Dan ziet hij een nieuwe winkel aan de overkant.
Het is een meubel-zaak.

'Daar zullen zij mij niet kennen,' denkt hij: 'ik wil weten
waarom mijn huis er niet meer staat.'

Hij loopt meteen naar binnen.

- 'Wat kan ik voor u doen?' vraagt een verkoper.

- 'Ik heb nieuwe meubels nodig, ik zoek een mooie zitbank.'

De verkoper laat hem veel zitbanken zien.
Glupievos zit overal op en aan.

Dan vraagt hij plots: 'waarom is aan overkant dat huis weg? Was het ingestort?'

- 'Ik weet het niet zeker meneer.

Ik denk dat daar het huis stond van die gevaarlijke tandarts die kinderen in snoep veranderde.

Ik denk dat men niet meer aan hem herinnerd wilde worden.

Zij hebben zijn huis gesloopt. Vandaar die lege plek.

Ha, ha, die lege plek is net een rotte kies hè?'

Glupievos lacht pijnlijk.

De verkoper gaat verder: 'mijn meubel-zaak bestaat nog maar net, ik geloof eigenlijk niets van dat verhaal.

Ik denk dat het is verzonnen.

Hebt u al een mooie zitbank gezien?'

- 'Nee, ik kijk wel ergens anders, dank u wel.'

- 'Het is spijtig dat ik u niet kon helpen,' zegt de verkoper.

Glupievos loopt de winkel uit, hij heeft geen zitbank nodig maar wel een dak boven zijn hoofd.

'Ik zal voor vannacht een hotel-kamer zoeken,' denkt hij. 'Morgen kijk ik of ik geld genoeg heb om een huisje te huren. Ik zal toch ergens mijn nieuwe machine moeten bouwen?'

Na twee weken heeft hij een huurhuis met een grote schuur ernaast.

'Ha, ha,' lacht hij: 'in de schuur bouw ik mijn machine en in mijn huis con-tro-leer ik kinder-tandjes.'

(Spreek de c uit als k dus kon-tro-leer)

Na een half jaar is zijn snoep-machine klaar.

Het staat afgedekt op een kar in de schuur.

De gemene laffe tandarts wil thuis geen kinderen in snoep veranderen. Dat doet hij liever ergens anders. Daarom koopt hij een oude boot bij een haventje. Hij wil de boot opknappen en daar de snoep-machine inbouwen.

Een maand later ziet zijn boot er als nieuw uit. Glupievos is reuze trots op zijn werk. Zijn snoep-machine kan eindelijk getest worden. Hij heeft een plannetje en daarvoor is brood nodig.

Buiten koeren duiven.

Hij strooit brood om een duif naar zijn boot te lokken.

Dat is sneller gezegd dan gedaan.

De duif trippelt wel over het dek, maar de vogel te pakken krijgen lukt Glupievos niet. Bezweet en doodop geeft hij het op. Hij moppert: **'dan probeer ik die machine toch niet?**

Ik ga wel naar huis! Ik bekijk morgen wel hoe ik het doe. Ik ben nu te moe.'

HOOFDSTUK 2 DE MACHINE LOOPT VAST.

Vandaag bladert Glupievos in een dieren-krantje.
Het is een krantje voor boeren.

Er staan hoenders in maar ook paarden, koeien en andere dieren.

‘Dat is een idee!’ juicht de tandarts. ‘Ik koop een koe!
Het hoeft geen dure te zijn als die maar in mijn machine
past. Ik pak mijn jas en ga eropaf.’

Op de veemarkt koopt hij een koe.

Het dier is goedkoop omdat het geen melk geeft.

De tandarts is vreselijk blij met zijn koe en de boer is blij dat
hij een redelijke prijs kreeg.

‘Misschien komen er een heleboel Engelse dropjes uit mijn
machine,’ verkneukeld Glupievos zich.

‘Die koe is erg groot. Ik zal het straks wel zien.’

Eenmaal in de boot trekt Glupievos de koe naar zijn machine. Het dier weet dat er iets gebeuren gaat. Het is erg bang maar de tandarts kent geen medelijden.

‘Joepie, vandaag rolt het eerste snoep uit mijn machine! Vaarwel koe, tot nooit meer ziens.

Hoera, joepie! Alle mensen’, wat ben ik toch blij!

Als mijn apparaat goed werkt kunnen er kindertjes in!

Wellicht kan dat morgen al.

Dan verdien ik weer bergen geld met mijn snoep-verkoop.

Alle vieze rotte tandjes verdwijnen dan langzaam-aan van de wereld-bol, ha, ha,’ denkt Glupievos verheugd.

‘De wereld-bol zal dan een stuk lichter zijn zonder die vieze tandjes. Maar **jij**’ bent eerst aan de beurt koe.

Voor jou geen weiland maar wel grote zakken vol Engelse dropjes. **Joehoe!** Het zal zo gebeuren!

Ik zal een tafeltje voor het apparaat zetten dan schuif ik je achter-waarts naar binnen.

Hop erin koe, jouw baasje zal de laser-lichten aanzetten.

Ik zie dat jij een geel plaatje aan je oor hebt, daarom druk ik ook de gele knop in.

Dan krijg jij een lekker binnen-laagje van citroen.

Of jij nu een lekker stoof-lapje wordt of een Engels dropje, voor mij blijft het het-zelfde, ik lust beiden.

De eerste Engelse koeien-dropjes zijn dus voor mij.’

Het is nog een heel karwei de koe in de machine te proppen uit-eindelijk ligt het dier erin.

Nu drukt Glupievos op de startknop.

De lopende band schuift de koe langzaam naar achter.

Plots piept de lopende band snerpend en komt meteen tot stilstand. De machine maakt een hard bonkend geluid.

“BOEM KABOEM KABOEM KABOEM”

De laser-lichten flitsen gevaarlijk. (zeg leeser-lichten)

De koe zit vast tussen de boven-wand en de onder-wand van de snoep-machine.

‘Wel alle rotte tanden!’ schreeuwt Glupievos in paniek.
**‘Mijn machine moet snel uit anders vat die vlam!
Brand kan ik hier niet gebruiken!’**

Hij jammert: ‘och, och, ik had nooit zo een groot beest in mijn machine moeten proppen.

Ik was te heb-zuchtig denk ik, ik had trek in drop.

Ach jee..., hoe krijg ik dat dikke beest eruit!

Ik kan niemand om hulp vragen.’

Er zijn twee uren nodig om het dier uit de machine te bevrijden.

Ten einde raad smeert Glupievos de koe in met zachte zeep. Langzaam glijdt het dier uit de snoep-machine.

‘Dan maar geen Engels dropje,’ moppert de tandarts.

‘De laser-lampen hangen ook los.

Jakkes, ik moet die hele machine repareren!’

Hij duwt de koe over een loopplank de kade op.

‘Ga naar buiten beest! Buiten is gras, eet jouw buikje rond.

Ik haal wel een ander beest, eentje die wel in mijn snoep-machine past. Hoe kon ik zo dom zijn!’

Die nacht repareert hij zijn machine en als de eerste zonnestralen verschijnen is hij in zijn machine inslaap gevallen.

Gelukkig is er niemand die op een knop drukt anders zou het fout met hem aflopen.

HOOFDSTUK 3 VARKENS ERIN, SNOEPJES ERUIT.

De volgende avond denkt Glupievos: 'ik ga er straks opuit, het is nu nog niet donker genoeg.'

Telkens kijkt hij op de klok en telkens kijkt hij naar buiten. Dan, midden in de nacht sluipt hij naar een varkens-stal. Glupievos wil varkens stelen.

Hij mompelt in zichzelf: 'ik wil geen grote varkens, ik wil biggetjes. Biggetjes kun je gemakkelijk vast-houden. Grote varkens kun je moeilijk mee-nemen.'

Hij ziet de kleine beestjes bij hun moeder. Het is een reus-achtige zeug.

Nu hij de biggen bij haar weg-haalt mompelt hij:

'je denkt toch niet dat ik voor jouw kindertjes wil betalen? Nee hoor, alles is al duur zat. Ik neem jouw biggen zo mee. Jouw baasje heeft toch genoeg varkens? Twee van jouw beestjes zal hij echt niet missen en jij hebt toch genoeg kindjes.'

De zeug wordt boos.

Zij wil Glupievos aan-vallen maar die rent gauw met de biggetjes de varkens-stal uit.

‘Straks zijn jullie roze snoep,’ grinnikt hij.
‘Aard-beien-smaak, lekker! Heerlijke zoete toffeeetjes want jullie zijn zoete roze varkentjes.’

Glupievos rent naar zijn boot.
Hij start de machine en zet het eerste biggetje erin.
Het diertje snuffelt vrolijk om zich heen.

‘O ja, de aard-beien-knop indrukken,’ mompelt de tandarts.
Hij drukt op de knop en draait aan een andere knop voor de lopende band en het laser-licht.

Plots ligt er een toffee midden-in de machine.

‘Joepie, mijn machientje doet het!’ schreeuwt Glupievos verheugd.

‘Nu het tweede varkentje. Ik wil nu een fram-bozen-smaak.
Laat ik van dat beest een zuurtje maken.
Zuurtjes zijn ook lekker.’

Glupievos drukt weer enkele knoppen in maar de machine reageert niet.

‘Wat is er nu weer met dat ding! Waarom maakt hij geen zuurtje!’

Hij trapt tegen het apparaat maar dat heeft geen zin.

‘Doet die het wel als ik de toffee-knop indruk?’

De tandarts wacht even en drukt dan de toffee-knop in.

‘Ja hoor,’ lacht Glupievos: ‘de machine slaat weer aan.
Het maakt een prachtig toffeeetje van het biggetje.
Nu kunnen er kindertjes in. Maar hoe doe ik dat?
Ik weet niets te verzinnen. Of toch?’

Weet je wat?

Ik ga gewoon naar een school hier in de buurt en daarna naar andere scholen.

Ik haal de kinderen op en verzorg hun rotte tandjes.

Daarna neem ik ze mee naar mijn super snoepjes-boot.

Zij mogen een gratis gezellige rond-vaart maken.
Alleen, ha, ha, verrassing. Keert mijn boot zonder hen terug.
Dat kan ook niet want dan zijn het keurig verpakte snoepjes
in kleurige papiertjes.
Deze keer doe ik het echt goed, er mag niets mis gaan.

Nee, er mag geen kind of juf ont-snappen!
Ik ga nu gauw naar de school hier vlakbij.
Zij zullen gretig toe-happen omdat alles niks kost.'

HOOFDSTUK 4 IN GLUPIES BOOT.

Tandarts Glupievos heeft het druk.
Er zijn een heleboel kinderen met rotte tandjes gekomen.

Nu is Kees aan de beurt. Kees loopt trillend naar de behandelkamer. Glupievos schreeuwt: **'gaat zitten!'** Hij zegt poeslief: Kind, wat heb jij een mooi leuk kleurig truitje aan.'

Dan schreeuwt hij: **'Mond open!'**

Dan zegt hij weer rustig: 'nou, nou!

Tja dat dacht ik al. Kijk dit toch eens aan, gut, gut.

Hier knul, pak die spiegel eens vast, dan kun jij meekijken.

Zie je dit? Zie je dat?'

Hij schreeuwt weer: **'Kind waarom poets jij je tanden niet!**

Je bent een viezerik! Een smeerlap!

Jij snoept zeker veel hè?'

Kees snikt, hij wil naar huis, hij wil niet naar de tandarts.

Glupievos sust: 'arm zielig knulletje, jij bent al klaar.

Morgen is het een fijne dag want morgen gaan wij allemaal fijn varen. Het wordt een heerlijke rondvaart.

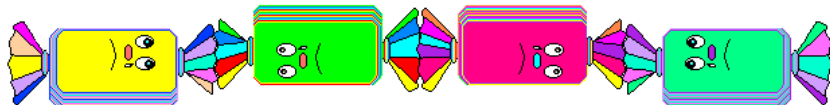
We gaan de zee op en daar krijg je een hele zak vol snoep.

Fijn? Roep het volgende kind maar binnen.

Een fijne dag nog en tot morgen!'

Als Kees weer bij zijn klas-genootjes is, vertelt hij over de bootreis van morgen en dat zij heel veel snoep krijgen. Nu willen alle kinderen graag dat tandarts Glupievos hun gebitten verzorgt.

Zij beseffen niet hoe gevaarlijk de tandarts is.

Nu de nieuwe dag is begonnen staat tandarts Glupievos op de kade met 45 kinderen en 2 juffen.

Glupievos helpt hen in de boot.

Hoewel de tandarts niet van grote mensen houdt, zijn zij geen probleem.

Hij geeft hen thee waarvan zij snel moeten plassen.

Nu de boot vaart en iedereen te drinken heeft gehad, wil één van de juffen naar de wc.

Glupievos wijst naar zijn snoep-machine en zegt: 'ga daar doorheen dat is korter.

Anders moet je helemaal in het donker door het ruim want daar is het toilet.'

Hij heeft het tafeltje voor de machine gezet dat hij eerder voor de zware koe gebruikte.

De juf stapt erop en klautert de machine in.

Glupievos drukt razend-snel knoppen in.

'Wat een lage lange gang!' roept de juf nog.

Plotseling floepen de laser-lichten aan.

Van alle kanten wordt de juf bestraald.

Dan ligt er opeens een kleurige lollie op de lopende band.

Even verderop wordt de lolly netjes ingepakt.

Glupievos gniffelt: 'wat ben ik toch goed!
Dit snoep-goed heeft geen oogjes nog een mondje.
Dit snoep-goed kan mij niet verraden.'
Hij lacht trots: 'ik word nog er eens slapend rijk!
Ditmaal verkoop ik duizenden kindertjes als snoep-goed.
Daardoor ontstaan nieuwe rotte tandjes en die verkoop ik
ook. Want mijn boot gaat naar elke plek op de wereld.
Ik ben de pro-fessor van het kleurige snoep-goed!'

Hij schrikt als er op de deur gebonsd wordt.
De tweede juf moet ook nodig plassen, zij zoekt de wc.
Weer vertelt de tandarts dat zij eerst door de lage lange
gang moet omdat dat een kortere weg is.
Weer stapt er een juf in de snoep-machine.
"Ukke prrr zzz st" sist de machine.
Weg is de juf.
Er ligt een tweede lekkere lollie in het apparaat dat
langzaam naar de inpak-machine rolt.

Intussen vragen de kinderen zich af waar de zakken snoep
blijven. Zij zijn toch al op zee?
En waar blijven hun juffen?
Enkele kinderen gaan op zoek.
Natuurlijk wijst Glupievos hen de weg.
Zij mogen één voor één door de machine.
Even later zijn de meeste kinderen in snoep veranderd.

Er zijn nog maar een paar kinderen over.
Die staren over de reling van de boot naar het water.
Zij vinden de golven zo mooi.

Glupievos roept: **'kinderen jullie moeten eerst plassen!
Daarna krijgen jullie een grote zak snoep! Opschieten!'**

Hij denkt: 'jullie krijgen helemaal geen snoep, jullie worden snoep.'

O jee, dat is waar ook, ik moet nog andere kinderen ophalen. Heb ik daar nog tijd voor? Ik moet mij haasten.

Hij loodst de laatste kinderen door de snoep-machine.

'Dit ziet er al prachtig uit. Toch heb ik meer kinderen nodig. Want meer kinderen zijn meer snoep en dus meer geld.'

Hij con-tro-leert enkele snoepjes of zij geen oogjes en mondjes hebben.

Hij is tevreden daarom gooit hij al de snoep in dozen en smijt die in het ruim.

Toch knipperen onderin enkele dozen angstige oogjes.

Het is zo' donker in de doos!

Drie bange pieperige kleine

stemmetjes roepen hun moeder.

Er is niemand die het hoort.

HOOFDSTUK 5

JUF YASMINA KOOPT EEN ZAK SNOEP.

In de Stad-houder-school is het rustig.
De school is uit. Alle juffen en meesters mogen naar huis.
Juf Yasmina staat op het school-plein.
Zij praat met meester Jos over haar drukke dag.
Plots zegt zij: 'ik moet weg Jos. Ik moet nog bood-schappen doen. Ik krijg vanavond visite.
Mijn vriendin komt met Katja en Arno dat zijn haar kinderen.
Ik ga voor hen koken.
Moet jij ook nog bood-schappen hebben?'
-'Ja, ik moet ook nog naar de winkel.
Mag ik mee-rijden, anders moet ik met de bus.'

Zij stappen in Yasmina's auto en rijden naar een super-markt.
In de super-markt duwt juf Yasmina een karretje naar Jos.
-'Hier Jos, ik gooi mijn bood-schappen erin en jij duwt.
Als beloning eet jij met ons mee.
Daarna kun jij naar huis.
Dan hoef jij niet te koken, dan heb jij een luie avond.'

Meester Jos knikt blij.
Hij vindt juffrouw Yasmina erg lief maar zij is allang getrouwd.
Hij voelt zich vaak alleen daarom is hij blij dat hij is uitgenodigd.

-'Ik ga betalen Jos. We gaan naar de kassa.
Ik geloof dat ik alles heb.'
Bij de kassa ontdekt de juf dat zij toch nog iets nodig heeft.
-'Jos, kun jij alsjeblieft nog twee zakken snoep pakken?
De kinderen moeten toch iets lekkers?'

- ‘Snoep is ongezond zal ik appels pakken?’
- ‘Nee fruit eten zij genoeg.
- ‘Zij mogen toch wel iets snoepen?’
- ‘Pak die kleurige zakken toffees waar ook lollies inzitten.’

Jos rent naar het schap waar de snoep-zakken liggen.

-‘Ik betaal ze wel,’ hijgt hij bij de kassa.
 ‘Oei wat lekker,’ zucht hij als hij dat over-heerlijke kleurige snoep ziet. Ik lust straks wel een toffeeetje, zou dat mogen van de kinderen?’

-‘Na het eten Jos. Na het eten vraag jij maar een toffee.’

-‘Ik had eigenlijk 3 zakken snoep moeten kopen,’ zucht meester Jos. ‘Zal ik terug-gaan?’

-‘Jij moet het zelf weten Jos. Jij moet wel snel zijn anders staat mijn visite voor de deur en dan ben ik er niet.’

-‘Laat maar,’ jammert Jos.

Hij ziet de lange rij wachtende mensen voor de kassa.

‘Laten wij maar gauw naar jouw huis gaan.’

Een kwartier later is Yasmina thuis.

Haar visite is al binnen daar heeft haar man voor gezorgd. Yasmina roept: ‘hallo iedereen, Jos eet mee! Ik ga meteen koken!’

De kinderen zien de zakken snoep op het aanrecht liggen. Zij zeuren erom.

-‘Ja, ja jullie krijgen straks jullie zakje snoep,’ zegt Yasmina: ‘eerst wordt er gegeten.’

De kinderen eten haastig hun bord leeg en zeuren om hun snoep.

-‘Mogen zij die zakken al hebben?’ vraagt Yasmina aan haar vriendin.

-‘Ja dat mag wel Yasmina maar zij mogen maar één snoepje. De rest gaat in mijn voor-raad-kast.’

Nu de kinderen hun zakken snoep hebben vraagt meester Jos om een toffietje.

-‘U mag best mijn zak snoep hebben,’ verzekert Arno: ‘want wij mogen maar één snoepje per dag.

Dit snoep-goed lust mijn zusje niet eens, zij eet alleen zacht snoep zo-als zacht drop of tum-tum.

Neemt u deze zak maar.’

-‘Nee lieverd dankjewel,’ zegt Jos.

-‘Pak dat snoep aan Jos,’ reageert Yasmina: ‘doe niet zo verlegen. Jij hebt het immers zelf betaald?

Wil er nog iemand vanille-vla?’ vraagt zij.

‘Ik had bijna jullie toetje in de koelkast laten staan.’

-‘Ja, ja,’ roepen de kinderen.

HOOFDSTUK 6 DIT KAN TOCH NIET WAAR ZIJN?

Meester Jos graait in de plastic-zak, hij wil het lekkerste toffeeetje uitkiezen.

Hij kijkt naar het kleurige papiertje om het snoepje.

‘Deze neem ik,’ denkt hij: ‘misschien is het een vruchten-toffee of een karamel.

Staat het erop?

Deze ver-pakking is roze, ik lust geen aard-beien.’

Hij kijkt aan-dachtig naar de snoep. ‘Yasmina!’ brult hij.

‘Dit kan toch niet waar zijn?’

-‘Wat is er! Ik schrik me naar!’ reageert juf Yasmina.

-‘Die tandarts is weer bezig!

Waarschuw meteen de politie!

We moeten snel terug naar de winkel om al het snoep-goed van Snoepland op te kopen.

O jee hoeveel snoep is er al in de omloop?

Yasmina kijk jij eens, is dit snoep wel van Snoepland?’

Yasmina bekijkt het toffeeetje, zij ziet oogjes knipperen.

-‘Was jij bij tandarts Glupievos?’

-‘Ja,’ klaagt het toffeeetje: ‘ik wil naar mama!’

Yasmina grist meteen de zak snoep bij de kinderen weg.

‘Jullie mogen hier niets van eten! Morgen breng ik wel een zak appeltjes. Jullie moeten nu naar huis.’

Zij gooit hun jassen voor hun voeten. **‘Zet Jos onderweg bij de supermarkt af, die moet al de snoep van Snoepland opkopen.’**

Zij schreeuwt: **'ik moet snel weg, ik moet naar de politie!'**
Zij snikt: 'o Jos, hoe komt die tandarts vrij, ik dacht dat die levens-lang had. Dat snoep, niemand mag ervan snoepen.'
-'Hopelijk zijn wij nog op tijd,' jammert Jos.

Eenmaal bij de politie legt Yasmina uit dat het toffeeetje en al de andere snoep-goed kinderen zijn.

De agenten lachen. Het is ook zo'n gek verhaal.

Daarom begint Yasmina hart-ver-scheurend te huilen.

Nu iedereen in het politie-bureau denkt dat Yasmina gek is, willen zij dat zij met iemand gaat praten over haar verdriet.

(poo-liet-sie-buu-roo)

'Kijk dan toch stom mens!' brult Yasmina brutaal tegen een agente. Zij houdt het toffeeetje voor haar neus.

De agente loopt lachend weg.

Nu gaat Yasmina door het lint. **(=heel erg boos worden)**

Zij pakt de agente ruw vast en houdt nog-maals het toffeeetje voor haar ogen.

De agente protesteert: 'dit kan natuurlijk niet mevrouw!

U doet mij pijn, laat los! U moet mij on-middel-lijk loslaten!'

'Nee!' gilt Yasmina. **'Jij zult eerst naar dit snoepje kijken!'**

Voordat zij het goed en wel beseft grijpen agenten haar vast en word zij in een cel gesmeten.

Even later gaat de celdeur open, er komt een vriendelijke man binnen.

Het is een psycholoog **(zeg: p-sie-goo-loog)** **lemand die weet wat er in je hoofd afspeelt. Hij probeert je te helpen door erover te praten.**

'Dag mevrouw,' zegt hij rustig. 'U was daarnet erg boos. Vertelt u mij waarom u zo boos werd.'

Yasmina vraagt: 'kunt u zich nog herinneren dat jaren geleden kinderen naar een gratis pretpark mochten na een gratis tandarts-beurt?

En weet u nog wat er met die kinderen gebeurde?

Weet u nog van die gemene tandarts Glupievos?

U denkt toch niet dat alle ouders van de verdwenen kinderen gek zijn?

U weet waar-schijnlijk nog dat die tandarts een snoep-machine had gebouwd die kinderen in snoep kon veranderen. Hij werd in Oostenrijk opgesloten.

Ik dacht dat hij de rest van zijn leven in die gevangenis moest blijven. Nee hoor, dat meneertje loopt vrij rond.

Nu heeft hij een andere machine gebouwd en hier is zijn resultaat.'

Zij houdt het toffetje voor zijn ogen.

- 'Als er één iemand gek is,' zegt zij: 'is Glupievos dat wel!'

- 'Sprookjes,' zegt de psycholoog: 'daar geloof ik niet in.'

- **'Wilt u nu eens luisteren? Bekijk dit toffetje!'**

- 'Rustig, rustig! Goed, laat mij dat snoepje zien.'

Hij bekijkt de toffee en zegt: 'het is geen bijzonder snoepje. Ik kan er niets vreemds aan ontdekken.'

Yasmina schreeuwt: **'man, draai het toch eens om, bekijk de andere kant ook eens!'**

Nu ziet de psycholoog (**p-sie-goo-loog**) oogjes knipperen.

Hij ziet het bewegende mondje. Van schrik laat hij het toffetje vallen.

- 'Niets aan de hand,' zegt Yasmina: 'snoep voelt geen pijn.'

De psycholoog staat op en loopt met het toffetje de cel uit en laat de celdeur open.

Hij zegt: 'u bent niet gek want dan ben ik het ook.'

Kom mee, ik breng u naar de recherche. (**re-sjer-sje.)**
Iemand die boeven opspoot.

HOOFDSTUK 7 GLUPIEVOS VLUCHT.

Glupievos verkoopt zijn snoep aan super-markten en daar haalt hij meteen zijn boodschappen.

Zijn snoep is graag gewild, zij kunnen het heel goedkoop van hem kopen.

Zij verkopen dat snoep veel duurder en verdienen er veel aan.

Zij zijn blij als Glupievos grote dozen snoep komt brengen.

‘Komt u mee naar mijn kantoortje meneer Glupievos,’ zegt een bedrijfs-leider. ‘Ik wil veel snoep bestellen.’

Glupievos loopt trots mee.

In het kantoortje hangen tv schermen.

Alle mensen in de winkel worden gefilmd.

Naast die schermen hangt een gewone tv. Er is nieuws.

De bedrijfs-leider kijkt er af en toe naar maar Glupievos niet.

Die is zo bezig met zichzelf dat hij het nieuws niet eens hoort.

‘Wilt u hier even wachten?’ vraagt de bedrijfs-leider.

‘Ik ga even papier halen,’ liegt hij: ‘het print-papier is op.’

Hij laat Glupievos alleen in het kantoortje en belt stiekem de politie.

Glupievos hoort plots zijn naam op de tv. Hij schrikt.

Hij wordt bang en heeft geen zin meer om te wachten.

Hij wil weg. Ver weg van de super-markt.

‘Naar mijn geld kan ik fluiten,’ schrikt hij.

‘Ik kan beter zorgen dat niemand mij herkent.’

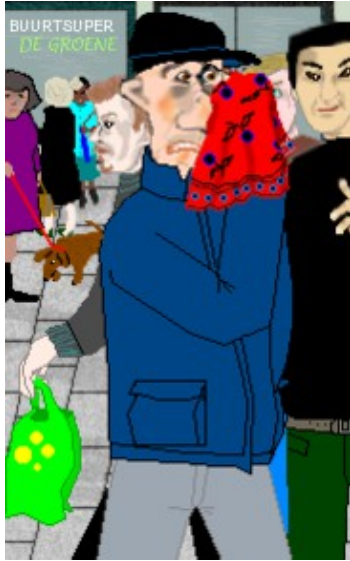
Hij rent het kantoortje uit en vlucht naar buiten.

Daar lopen veel mensen die misschien weten wie hij is en wat hij heeft gedaan.

De tandarts voelt zich totaal niet prettig.

Hij verstopt zijn gezicht achter zijn zakdoek.

Hij rent schichtig (=angstig) naar zijn auto waarin nog veel

dozen snoep staan.

Hij start zijn auto en rijdt naar zijn boot.

Intussen tolt zijn hoofd om:

'Er staat Glupievos 2 op mijn

boot, moet ik dat weg-halen?

Zal ik de machine af-dekken?

Zal ik weg-varen of zal ik mijn

boot in brand steken?

Dan vinden zij mijn snoep-
machine nooit meer.

Nee zonde, ik vaar de zee op.

Ik verkoop mijn snoep wel in het

buiten-land daar kennen zij mij
niet..., of toch wel?

Zal ik dan doen alsof ik een visboot heb of zullen zij zien dat ik geen visboot heb?

Wat moet ik doen, wat moet ik doen!

Stel je voor dat ik overal ter wereld op tv kom of op het internet dan weet iedereen wat ik doe en wie ik ben.

O nee! Straks gooien zij mij weer in de gevangenis!

Dat wil ik helemaal niet!

Had ik nou maar geen kindertjes in snoep veranderd.

Ik moet mij verstoppen. Waar dan?

Oei wat ben ik bang, ik tril helemaal.

Als ik mijn snoep-machine sloop dan kunnen zij toch niks bewijzen? Nee, dat wil ik niet.

Dat ding moet heel blijven want dat ding kostte mij veel geld.

Het kostte mij ook veel tijd om die prachtige snoep-machine te bouwen.

Hoe weten zij dat ik weer kinderen in snoep veranderde? Mijn snoep-goed kan niet meer praten. Daar ligt het niet aan. Die kunnen toch niet vertellen dat ik het deed? Wat kan het dan wel zijn?’

Opeens ziet Glupievos de snoep-zakjes in zijn gedachten.

‘O jeetje, ik weet het al!

Waarom heb ik Snoepland op de snoep-verpakking laten zetten! Domkop dat ik ben.

Nou weten zij dat het van mij is!

Mijn pretpark heette immers Snoepland!

Och heden, nu zullen zij mij zeker gaan zoeken.

Als ik naar huis terugga, vinden zij mij zo.

Ik zal mij dus als vrouw moeten vermommen en op mijn boot moeten gaan wonen.

Hij kijkt in zijn achter-uitkijk-spiegel en doet zijn zakdoek om als hoofddoek.

‘Ach nee dat staat idioot!

En een jurk is ook niet handig.

Laat staan dat ik op mijn boot hoge hakken moet dragen.

Ik wil er niet als een gek bijlopen!

Alle mensen, ik weet niet wat ik moet doen!

Ooit zullen zij mij toch te pakken krijgen?

Het beste is dat ik meteen vertrek.

Waarheen weet ik nog niet.’

Het kleine haventje doemt op. Zijn schip is duidelijk te zien.

‘Ik zal eerst de naam van mijn boot ver-wijderen.

Ik zal mijn boot anders noemen.

O help, ik weet geen andere naam.

Ach wat! Ik zet Glupie 1 als naam op de stuurhut.

Mijn auto gooi ik hier in de plomp dat ding is toch overbodig. Op zee kan ik toch geen auto rijden?

Waar loopt die koe?

Dat beest moet mee.

Oei wat heb ik het opeens druk.

Koe! Koetje waar ben je?’

Glupievos rent rond op zoek naar het dier.

Omdat de koe nergens is te zien, besluit hij zonder het dier uit te varen.

Al gauw is hij midden op zee.

Hij is blij dat hij is gevluht.

‘Hier zullen zij mij vast niet zoeken,’ denkt hij.

De politie weet niet dat ik een boot heb.’

Glupievos waant zich helemaal veilig.

Hij trilt niet meer en is zelfs niet bang meer.

Vrolijk fluitend vaart hij over de oceaan.

Als hij andere schepen ziet toetert hij om hen te be-groeten.

Vele schepen toeteren terug maar één van hen ziet de bijzondere naam op het schip.

Meteen alarmeert die de kust-wacht en legt hen uit wat er in het verleden was gebeurd.

HOOFDSTUK 8 DE MARINE.

Er cirkelt een helikopter boven de boot van Glupievos.

In de verte vaart een vliegdek-schip van de Marine.
Glupievos krijgt nog geen argwaan.
Hij denkt dat het om een oefening gaat.

Op het vliegdek-schip is zojuist operatie “snoep-automaat” begonnen. Een aantal mannen hebben de opdracht gekregen om Glupievos te arresteren en zijn snoep-machine veilig te stellen.

Vanuit de helikopter filmt men het schip en de kapitein die haar bevaart.

Algauw blijkt dat de gevaarlijke tandarts de boot bestuurt. De met grote letters geverfde naam Glupie 1 komt overeen met de naam van Glupievos. Zij slaan alarm.

Vanuit het vliegdek-schip varen motor-sloepen vol sterke Marine-mannen met grote snelheid naar de Glupie 1. Glupievos heeft niets door.

Die zit aan een tafeltje met een grote mok koffie.

De tandarts dag-droomt over eilanden met witte stranden en mooie palm-bomen. Hij vraagt zich af of hij daar wel zal kunnen werken en wonen.

Hij wil zijn snoep-machine gebruiken want door snoep-verkoop wil hij rijk worden.

Er moeten dus veel kinderen met een slecht gebit op dat eiland wonen.

“PSSTJJT” klinkt het plotseling van dichtbij.

Er rolt een voorwerp langs Glupie’s stoel, er komt veel rook uit. ‘Wat doet dat vuur-werk hier?’ denkt Glupievos nog.

Opeens tranen zijn ogen en snakt hij naar adem. Hij wil de frisse lucht in daarom rent hij in paniek de stuurhut uit.

Plotseling wordt hij tegen de vloer geduwd.

Eerst worden zijn handen geboeid. Daarna tilt

een Marine-man hem op en neemt hij hem over de schouder. Glupievos gilt angstig.

In een oogwenk zit hij in een helikopter op weg naar het vliegdek-schip.

De Marine-mannen sturen Glupie’s boot ook naar het vliegdek-schip.

Daar komt de boot langs zij te liggen.

De snoep-machine wordt voorzichtig los-gekoppeld en op het vliegdek-schip gehesen.

Daarna worden alle zakken snoep van Glupie’s boot gehaald.

De tandarts is bang voor de sterke Marine-mensen.

Hij bibbert van angst, trilt op zijn benen en klappert met zijn tanden.

Hij schrikt van een harde stem: **‘vertel hoe die machine werkt Glupievos!’**

De tandarts piept angstig: ‘eerst moet de snoep-machine op-starten.

De grote roze knop met de R erop is de return-knop.

Return betekent terug. **(zeg rie-turn)**

Die knop moet ingedrukt blijven totdat de laser-lampen flitsen. Dan moet het snoep aan de tegen-over-gestelde richting door de machine. Dan worden het weer kinderen.

-‘Hoeveel snoep mag er tege-lijker-tijd door dat apparaat?’

-‘Eén,’ jammert Glupievos. ‘Elk snoepje doet er twee minuten over om in een kind te veranderen.

Dat zijn 30 kinderen per uur. Heen ging sneller.’

-‘Wij gaan de machine op-starten en dan zullen wij de eerste snoepjes erdoor-heen halen.

Als alles goed gaat brengt de heli u zo dadelijk naar de zwaarst bewaakte gevangenis.

Daar moet u af-wachten hoe zwaar uw straf wordt.’

Glupievos huilt: ‘snik, ach nee, moet ik dan de rest van mijn leven in een gevangenis door-brengen? Nee toch?’

-‘Dat hoort u later wel meneer Glupievos.’

Twee uur later zit Glupievos in de gevangenis.

En de toffeetjes, de lolly’s en de zuurtjes?

Gelukkig had nog niemand iets uit de snoep-zakjes gesnoept. Alle kinderen en alle juffen zijn dankzij Yasmina en Jos gered. En juf Yasmina? Zij was toch erg boos op de politie? Zij kreeg een boete voor haar lompe gedrag. Dat kon echt niet. Toch vond iedereen haar een heldin en meester Jos een held.

EINDE.